

Tröstebrev till en hårt prövad broder

Då jag emottog ditt kärkomna brev av den 22 febr., var jag sjuk, så att jag ej kunde genast besvara det, och sedan har jag genom de hopade göromålen varit mycket jäktad. Detta är grunden till det både sena och korta i detta mitt svar. Jag har ock icke något så egentligt att säga – endast ett uttryck av mitt broderliga deltagande, när jag dels hört, dels i detta brev ser något om den prövning, som vår trofaste, allena vise Gud nu låtit övergå dig uti din makas sjukdom.

O, så underligt! Man tycker, att den, som redan förut har en daglig nöd av »naturens och hjärtats ondska», skulle däruti hava nog. Jag har ock själv ofta undrat över sådana mina erfarenheter; men jag har börjat allt mera ana, att vi icke själva förstå, huru mycken tuktan vi behöva, dels för att frälsas i denna farliga värld, dels för att bliva mera fruktbärande grenar i vinträdet. Herren lärer hava mera nit om oss, än vi själva anse nödigt. O, vad detta dock kan glädja en eländig stackare, när man blott börjar förstå, att det är Herren, och att han har några trofasta tankar med oss!

Tänk, om Herren har sett, att du en gång skall stå på hans högra sida, på den sista härliga dagen! Huru gärna vill du ej då lida allt, vad han behagar tillsända dig! Ja, även om det vore blott för att bliva mera nyttig för hans dyrköpta själar. Nu lär ju ordet bestämt, dels att ingenting händer oss utan Herrens befallning, icke så mycket som att ett hår faller av huvudet, dels ock att Gud aldrig plågar människorna av hjärtat, utan endast »om så måste vara». O, må Herren styrka och hugsvala våra hjärtan med sådana trösterika sanningar!

C-O Rosenius 1867

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com